

deli defteri

AYLIK
MİZAH EDEBİYATI DERGİSİ
-çokgölüngeçliokungaç-

SAYI: 9 15 KASIM-15 ARALIK 2008 1,5 YTL

adem celep - can sever - duygu t.
hayri vaka - george s. kaufman
mert özen - sabriye kerebiç

külkedisi (sindirella) ve cam pabuçların aşk ve sadakat dolu hikayesi duygu t.....	5
sabit mucit kaşifoğlu'nun son icadı mert özen.....	10
claudia solis'in günlüğü sabriye kerebiç.....	18
erkekler, kadınlar gibi kâğıt oynarsa george s. kaufman.....	22
ölüm ve lokum hayri vaka.....	27
incegör salsa adem celep.....	34
dokuz kasım şiiri can sever.....	40

deli defteri
aylık mizah edebiyatı dergisi

yıl: 1
sayı: 9
15 kasım - 15 aralık 2008

gölgelerin gücü adına sahibi:
hayri vaka

genel yayın yönetmeni:
edip üryanî

telaşe müdürü:
nazife demir

kapak karikatürü:
sabriye kerebiç

yazı ve görüşler için iletişim adresi:
delidefteri@gmail.com

bir 9 kasım faciasından sonra bütün galatasaraylıların yüreklerine buzlu kola serpecek 9. sayımızla huzurlarınızdayız. biz geçen sayıyı kıvanç'la ve halit'le takdim edince, boran, orhan ve dahi önal, cumhur ve sezen topluca dergiyi ziyaret ederek "biz darıldık efendim, küsüz biz" dediler. hiç olur mu diyerek ve şeker ikram ederek uğurladık onları. bu nedenle borcumuz odur ki; 9. sayımızı boran'la, orhan'la ve sezen'in yanında getirdiği diğer arkadaşlarıyla sunuyoruz.

bu ay neler olduğuna göz atacak olursak karşımıza kocaman dudakları ve aşınmış ayakkabılarıyla *kenyameralı*, zayıf ve delişmen mizaçlı obama çıkar. zaten son bir yıldır obama aşağı obama yukarı bir hâl olmuştu. zamanı geldi, adam geçti oturdu. artık hepimiz siyahiyiz. olmasak da mecburuz yani. peki bu yeni durum dünyaya neler getirecek? beyaz badanalı evde dans partileri ve başkanın kızlarının köpeklerinden başka bir yenilik beklemiyorum sayın okur. bu arada kaybeden beyaz saçlı yaşlı kovboy'un şöyle demesini isterdim "son dakikaya kadar mücadelemizi sürdürdük, top bizi sevmedi, olmayınca olmuyor... artık önümüzdeki maçlara bakacağız" demedi tabi böyle bir şey.

konuyu toptan açmışken fenerbahçe'nin (4-1 kere maşallah) galatasaray'ı yenmesine değinmeden olmaz diye düşünüyorum. 9 yıldır anadolu yakasında fener'e galibiyeti olmayan galatasaray'ın yaralarını çabuk sarmasını diliyorum çünkü biliyorsunuz ki cim bom kötü olunca milli takım da kötü oluyor.

bir şiir ve son istiklâl savaşı çınarı ahirete göçtü bu ay. her ikisine de allah'tan rahmet diliyor, yaşı en az o göçenler kadar olan ama efendi efendi kenarda ıhlamurunu içmesi gerekirken rağmen rahat durmayıp kalbini test etmeye çalışan *kimseyi üzmeyenadam*'ın da daha fazla toplumsal infiale yol açmadan kontrol altına alınmasını talep ediyorum. istiyorum. umuyorum.

bu sayıda neler var peki? iki yeni yazar var: biri mert özen diğeri ise adem celep. mert özen, "sa-

bit mucit kaşifoğlu'nun son icadı" adlı öyküsüyle başlıyor deli defteri macerasına. şunu ilettiler ayrıca: "maksat türk mizahı kazansın" adem celep, "incegör salsa" ile kokuşmuş ve eprimiş bir gençlik modelini tasvir ediyor. "ortam oğlanları" adem'in deli defterinde irdelediği ilk konu.

duygu t., masallarına devam ediyor. ama bu masallar uyutmayan cinsten. uyutmak ne kelime, kahkahayı mideden alıp bir patlama halinde (hıms... blopaahhhaha...) piyasaya çıkaran masallar bunlar. 9. sayıda masalımızın adı "külkedisi (sindirella) ve cam pabuçların aşk ve sadakat dolu hikayesi" sabriye kerebiç, "claudia solis'in günlüğü"nü kamuoyuna sunuyor. dünyanın en şişman adamı ile evlenmek üzere olan bir kadının yarı feryatsal yarı meczupsal iç seslerini okuyacaksınız. amerikalı yazar george s. kaufman, erkekleri kadınların yerine koyuyor bu sayıdaki kısa oyunuyla. eski bir filmde olduğu gibi: tersine dünya. oyunun adı "erkekler, kadınlar gibi kâğıt oynarsa" hayri vaka, ölüm üzerine bir hikaye yazdı bu sefer. hem ölüm hem de aile kurumu üzerine. tabi bir de lokum üzerine. ölemeyen adamın bir gün boyunca başına gelenler (çok sıradan ve çok sıra dışı) "ölüm ve lokum" ü okurken sakın leblebi yemeyin. burununuzdan çıkarsa karışmayız. arka kapakta gene can sever var. "9 kasım şiiri" kasımsal ve hüzümsel ve gene gene muzip bir şiir. şiirin muzipi mi olmuş? hem de nasıl olur.

kasım sayısı vatana millete hayırlı olsun efendim. haydi bakalım, atmosferde çok azot varmış diyorlar, azıcık da kahkaha olsun fena mı?

"bize hep şunu söylerler:

'her şey bu metinde açıklanmıştır, bilmeniz gereken başka hiçbir şey yok' binlerce yıldır bu tür şeylere tahammül ediyoruz. 'bir dakika bu konuda bilgisiz olabiliriz, bir bakalım' diyenlere zehir içirilmeli ya da gözleri oyulup bağırsakları makatlarından dışarı çıkarılmalıdır."

stephen fry

Külkedisi (Sindirella) ve Cam Pabuçların Aşk ve Sadakat Dolu Hikayesi

Duygu T.

Bir zamanlar güzeller güzeli bir kız varmış. Annesi hız sınırının üstünde seyreden bir at arabasının kendisine çarpması sonucu talihsiz bir şekilde can verince, babası bir evlendirme programı vasıtasıyla yeniden evlenmiş. Tabii o zamanlar televizyon olmadığı için, halkın toplandığı bir tiyatro salonunda yapılmış bu programlar. Günümüzde sağda solda dönenlerin atası bunlarmış işte.

Üvey annesi olacak cadı kadın, evini, arabasını, kaç parası olduğunu falan sorduktan sonra "Tamam" demiş, "Seninle evlenirim; ama iki küçük, güzel, iyi yürekli kızım da gelip bizimle yaşayacak." Kötü kalpli ama güzel mi güzel olan bu kadına bir kez gönlünü kaptıran adam hemen kabul edivermiş bunu.

Bizim güzel kız evde sevinedursun yeni kardeşlerim olacak diye, bu iki cadı kız ("Anasına bak da kızını al" sözü bu zamanlar çıkmış ortaya), güzel kızımızdan hiç hoşlanmamışlar. Odasında ne var ne yoksa tavan arasına fırlatıp atmışlar. Ona bir kardeş gibi davranmak şöyle dursun, bütün ev işlerini üzerine yıkmışlar.

Bir zaman sonra cadı üvey anne, babanın da içini kurum kurum kurutup adamcağızı derdinden öldürdükten sonra, kötü kardeşler zavallı kızımızın iyice üstüne gitmeye başlamışlar. Ev işleri bittikten sonra bile kızın onlarla oturmasına izin vermez olmuşlar.

Doğalgazın henüz bu kadar yaygın olmadığı, sobaların krallığını yaşadığı dönemde, zavallı güzel kız akşamları mutfaktaki ocağın başına geçip ellerini ısıtmaya çalışıyormuş. Bu yüzden soba başında kestane patlatıp sıcaktan kırmızı turp gibi o-

lan üvey kız kardeşleri ona "Külkedisi" adını takmışlar.

Bir gün evlerine, sarayda verilecek bir balo için davetiye gelmiş. Balonun nedeni de açıkça yazılmış: "Prensimiz evleneceği kızı bulacak." O tiyatro salonundaki toplantıların daha gösterişlisi, çok daha düzenlisi gerçekleşecekmiş yani. Balonun onur konuğu da o zamanlar bu işleri yürüten Esrar İzdivaçoğlu imiş.

Çirkin ve kötü kalpli üvey kız kardeşler, ne buldularsa takmış takıştırmışlar. Şişko olan korselere, sıska olan kat kat giydiği kıyafetlerine güvenmiş, saçlarını da lahana gibi kabartıp çıkmışlar evlerinden.

Balo akşamı, üvey kardeşleri gittikten sonra Külkedisi mutfakta oturmuş ve için için ağlamaya başlamış. "Neyin var, neden ağlıyorsun Külkedisi?" diye sormuş bir kadın sesi. "Ellerim" demiş Külkedisi, "çamaşır suyuydu yağ çözücüydü derken, çatır çatır kurudular, ben bu hallere düşecek kız mıydım?"

"Aman üzüldüğün şeye bak, bir çay kaşığı alovera özünü iki damla susam yağı üç gram badem ezmesiyle karıştır, bu karışımı ellerine sür hemen düzelir" demiş ses.

"Aaa... Sahi mi diyorsun, dur hemen yapayım." diye heyecanla arkasına dönen Külkedisi bir de ne görsün? Arkasında ayakları yerden kesilmiş uçan bir peri, güzel mi güzel, ıslıl ıslıl... Bu fırsat insanın ayağına bir kez gelir diye düşünen Külkedisi birden atlamış "Kaç dilek hakkım vardı?"

Peri bu soruyu gülümseyerek cevaplamış "A-yol bunu bilmeyecek ne var, üç tabi ki!"

“O zaman” demiş Külkedisi, “Bu akşam düzenlenecek baloya ben de gitmek istiyorum, bu da ikinci dileğim.”

“Derhal” demiş Peri. Hemen odanın bir köşesinde duran kabaktan müthiş bir araba, mutfakta fink atan farelerden (Uğur Dündar da yok tabii o zamanlar) beyaz atlar, kpekikten de arabacı yapvermiş. Bir de Külkedisi’nin üzerine o dönemin ünlü modacısı Cemalettin İpekgi’lin son kreasyonundan bir elbise kondurmuş. Kız da güzel olunca iyi taşımış hani. Saçlarını yapmış, kolyesini takmış, son olarak da ayakkabılar çıkmış meydana, ancak Külkedisi geçen sezondan kalma bu ayakkabılardan hiç memnun olmamış. O anda üçüncü dileğini kullanmaya karar vermiş: “Gucci’den özel tasarım bir çift ayakkabı istiyorum!” (Gucci varmış o zamanlar, çok köklü bir firma.)

Onu da kabul etmiş Peri, hemen Gucci’nin sezona damgasını vuran ve sadece bir tane üretilen üzeri pırlanta işlemeli cam pabuçlarını getirmiş. Ayakkabıları görünce normal herhangi bir kadın gibi sevinçten deliye dönen Külkedisi, ilk iki dileğini boşa harcadığı düşüncesiyle zlmş. Ama artık yapacak bir Şey yokmuş, zaten baloya gitme zamanı gelmiş çatmış.

Külkedisi arabasına binip hızla saraya doğru giderken Peri arkasından bağırmış: “Gece yarısına kadar eve dnmelisin. Saat on ikide elbisen tekrar eski giysilerine, araban balkabağına, atların fareye dönüşecek.”

O gece Külkedisi salona adımını attığı anda, her biri potansiyel düşman olan genç kızların ayaklarına bakmalarıyla, balonun parıl parıl parlayan yıldızı haline gelmiş. Zira her biri birer ayakkabı canavarı olan tüm genç kızlar ve anneleri, bu ayakkabıların bu sezonun en özel ve en pahalı ayakkabısı olduğunu biliyorlarmış. Aşağı yukarı eşit derecede yzeysellikle, sırf çok güzel olduğu i-

çin oradaki beyefendilerin hepsi onunla dans etmek için birbirleriyle yarışmışlar. Ancak Külkedisi, ayakkabılarının başına bir iş gelmesinden ölesiye korktuğu için, ayakları büyük olan hiç kimseyle dans etmeyi kabul etmemiş. Esrar İzdivaçoğlu, “Dur anacım, ben sana bulucam kız şimdi küçük ayaklı birini” diyip Prens’i kolundan tuttuğu gibi getirmiş. “Evet” demiş Külkedisi, “seninle dans etmeliyim!”

Prens de görür görmez Külkedisi’ne âşık olmuş. Ve bunları bir araya getirmenin coşkusuyla iki tur göbek atan Esrar İzdivaçoğlu’nun yerine oturmasıyla, Tuna Dalgaları eşliğinde valse başlamışlar. Saatler saatleri, dakikalar dakikaları kovalamış ve Külkedisi saat tam on ikiyi vuracağı sırada, eve gitmesi gerektiğini hatırlamış.

“Gitme!” diye seslenmiş Prens arkasından, ama Külkedisi bir an bile durmadan koşup oradan uzaklaşmış. Sarayın merdivenlerinden inerken, ince topuklu Gucci ayakkabısının topuğu, merdivenin kenarındaki mazgallara takılmış. Külkedisi için Prens önemliymiş, evlenmek önemliymiş, aşk da güzel şeymiş; ancak hiçbir şey bir çift Gucci ayakkabının yerini tutamazmış. Belki ayakkabısını orda bıraksa, Prens bu özel tasarımın diğer eşini bulmak suretiyle kendisine ulaşabilirmiş, aklından bunlar hızlıca geçmiş Külkedisi’nin. Ancak bu sadece bir ihtimalmiş ve işin ucunda ayakkabısının tekinden sonsuza dek uzaklaşmak varmış. Külkedisi bunu göze alamamış. Prens gelip de ona yetişene kadar ayakkabısını kaptığı gibi oradan uzaklaşmış. Belki bir daha prensi asla göremeyecekmiş ama bir çift ayakkabı, bunların hepsine değermiş.

Neyse ki Prens akıllı adammış da, ertesi sabah, siyasi gücünü de kullanarak, Gucci’nin tasarımcısını ve o ayakkabının yer aldığı işletmenin müdürünü yanına çağırılmış. Bu daveti haliyle geri çeviremeyen ikili, soluğu Prens’in yanında almışlar. Prens sormuş “Kime sattınız bu ayakkabıyı?” diye.

İkisi de “Dün bir ara bir peri uğradı, adam başı üçer dilekle trampa ettik” demişler. Bunu duyan prens “Üç dileğe beş yıldızlı tatil köyünde on gün tam pansiyon tatil trampa edilir!” diye yazarak sarayın en görünen duvarına kocaman bir afiş astırmış. Zira kafası şahane çalışan prens, Peri’nin yorucu bir akşam geçirdiğini, her dişi gibi onun da tatile asla hayır diyemeyeceğini çok iyi biliyormuş.

Yazıyı görür görmez saraya damlayan Peri, teklifi derhal kabul etmiş. Prens de hemen dileklerini sıralamış: “Dün geceki güzel kız yeniden karşına çıksın, evinin kadını çocuklarının anası olsun, bir de şu manyakça ayakkabı sevdasından kurtulsun.”

İlk dileği hemen gerçekleştirmiş Peri. Prens kendini Külkedisi’nin evinde bulmuş. Prens evlenme teklif edince, uzun vadede ikinci dilek de gerçekleşmiş olmuş.

Ancak Peri ne yaparsa yapsın, üçüncü dilek mümkünü yok gerçekleşmemiş, Evlenir evlenmez mahkemeye başvurarak adını “Sindirella” olarak değiştiren Külkedisi hastalıklı bir biçimde ayakkabı satın almaya devam etmiş. Prens da paralar dışarı gitmesin diye birtakım ayakkabı firmalarının ortağı olmuş. Prens ve Sindirella, çocukları ve ayakkabılarıyla, sonsuza dek mutlu bir şekilde yaşamışlar.

İki kız kardeş ve üvey anne de, Külkedisi’ne çektirdiklerinin cezası olarak, ömür boyu şıpidik terlik giymeye mahkûm edilmişler.

bilim adamlarına göre evren genişliyormuş.
evren genişliyorsa ben neden halâ
park yeri bulamıyorum?
woody allen

sabit mucit kaşifoğlu'nun son icadı

mert özen

"...there is nothing new under the sun."
ecclesiastes, anonymous hebrew text⁽¹⁾

"this has been done before...(i jerked off on
my napkin)" bedri baykam, uncensored
version⁽²⁾

i.

arabayı stop ettim. her zamanki tuhaf sesini çıkararak kapattı makine kendini. zaten çalışırken de sesi karmaşık bir mühendislik prosesinin tekrarından çok, acı çeken bir işkence mağdurunun cevap alamadığı feryatlarını andırır. aletin kapandığı anı, acıyı kanıksamış mutasavvıf bir çilekeşin rahatlamayla karışık son iniltisi olarak düşünmekten hoşlanırım. ya da görmüş geçirmiş bir tutsak bilgenin son sözleri gibi; "kurtuldun işte, aferin sana kızım, uyu artık, gittiğin yerde buradaki zalim efendilerden yok, nasırına basıp durmuyor kimse bir daha bağır diye, disney harikası konuşan vosvos selam ediyor, "hii!" diye sesleniyor sana uzaktan, "kodüğüm tosbağası" diyerek ilk küfrünü ediyorsun kendi cennetinin. "aslan kızım benim."

beşinci sınıf kadife koltuktan sırtımı ayırıp havanın terden sıırsıklam olmuş sırtıma temas etmesini sağladım. 35 derecelik tezek kokulu temmuz sıcağında tropikal bir esinti. mükemmel. koltuğa tekrar yaslanıp önüme serilmiş tanıdık ama uzak manzaraya bakarken, endüstri devrimi görmüş, benim arabayı satmaktan yirmi yıl önce vazgeçmiş bir ülkenin kayıp gençliğine mensup bir ecnebinin arabam hakkında sarf ettiği, "bişeyleri çözmüş ama senin o lanet olası ortadoğulu kıcıını da rencide etmek istemeyen gavurun nezaketi" kokan sözlerini

hatırladım: "simple mechanics man, cool, retro style, superb!"⁽³⁾,

– simple'muş y... benim, gel de gör simple'ın allahını şimdi.

ağzımdan öylece çıkıveren bu genel ahlaka mugayir mırılıtyı karımın fark etmesi pek hoş olmadı tabi,

– ne sayıklıyosun gene sen ya, sırası mı yani?

ben bununla evlendiğimde pek öyle ayaklı adab-ı muaşeret kitabı değildi bu kadın. evlendikten sonra birlikte geçirdiğimiz dört yıl içinde sigarayı bıraktı, arada bir, o da özel bir "okazyon" olursa, en fazla iki kadeh beyaz şarap içer oldu, topuklu ayakkabı-file çorap-siyah etek-içini gösteren, masaya eğilince memelerini adamın gözüne soktuğunu tahmin ettiğim beyaz gömlek koleksiyonu yaptı, ahmet altan okumaya başladı, geceleri uyurken horladığımı fark etti neden sonra, body building programına harfiyen uyan, capri adası yanığı tenli, sürekli mutlu görünen gerzek patronundan pek sık söz eder oldu, bulaşık makinesi istedi, benim "şu işlerimin" ne zaman yoluna gireceğini sordu, kariya bişeyler oldu;

– tamam tamam, zıpla hadi, dedim kemerin üstünden pörtlemiş şekilsiz, epilasyonsuz göbeği-me bi şaplak atıp ben de. "senin patronunda buğday ten varsa bizde de arpadan mürekkep göbek var be anam" dedim. içimden.

aslında o kadar da haksız sayılmaz kız diye düşündüm bahçenin demir kapısını iteklerken. hakikaten de son işten pis zarar etmiştim. tamamen suat'ın i.neliği tabi olay. fosforlu kravat iğnesi altın suyuna bandırılır mı hıyar herif. zayı etti malzemeyi ökü.

hem durum düşünülünce arabamın mekanik problemleri hakikaten düşünmem gereken en son şeydi, haklı işte kız, sırası değil. düşünmem gereken, neden on yaşımdan beri görmediğim dayımın cenazesi için onca yolu tepip memlekete geldiğim tabi. adamın yüzünü bile hayal meyal hatırlıyorum. bayramda, seyranda, aile meclislerinde öyle kenarda pısıp pısıp oturan, en fazla "eline sağlık yinge" diyen, paso sigara içen bi herifti bu. şahsından herhangi bir harçlık, şeker, aferin aldığımı da hatırlamıyorum. ailenin önde gelen yabanilerindenim zaten. pek öyle kimsenin benden beklediği bir incelik değil bu, yaşlanıyorum galiba lan diye düşünüyor olmam gerekiyordu, bu "simple", pastoral manzaranın ilkel figüranları yağ tenekesinden saksılarda çiçekler, yıllardır aynı tavuğun peşinden koşan horoz, manasız beton dökülmüş giriş yolu, üzerindeki boktan sıvayı atmaya başlamış tuğla duvar, ahşap çatkıdan ev, seksen yıllık evin pimapen pencereleri, budanmış ihlamur, köylüler, köylüler, köylüler, efendilerimiz- arasından cenaze evinin dışarı taşmış taziye kalabalığına doğru seyirtirken. ama ben gene de bunları düşünmedim tabi, ahmet altan'ın sakallarını nasıl hep aynı uzunlukta tutmayı başarabildiğini düşündüm, "at hırsız gibi olmuşum gene" diye söyledim beş günlük sakalımı kaşırken.

yıllardır yakınları ölen amerikalıların jilet gibi siyah takımlarla katıldığı, resepsiyon tadında soğuk, sıcak drinkler eşliğinde, vakar ve edep içinde eda ettiği cenaze törenlerine şahit oluyorum izlediğim her hollywood yapımında. mevta tabut içre, sevenler sıra dahilinde, son kez bir bakıp, varsa bir diyecekleri (dramatizasyon gereğiyle sesli olarak tabi, zaten bunca sinema karakterinin mezartabut başında kendi kendine konuşması tesadüf olamaz, hiç kimse dramatizasyon ihtiyacı olmadıkça bu kadar salaklaşamaz) deyip, devam ettikleri seremonyal atraksiyonlar. gavurun halinde bir zerafet var kardeşim işte, adam aşmış bazı şeyleri. bak işte ben mesela damladım ortama bi kot, bi gömlek, bi

kariş sakal, leş gibi de koltukaltı kokuyorum. lacileri çeksem şimdi "mevtaya saygıdır" diye subaşında g.tünü keserler adamın. yapmam zaten ben de, ne gerek var, mevta da seni görüyor mu, hayır. içinde olacak insanın işte medeniyet.

bizim mevtanın evdeki ortam tabi pek böyle garden party tadında değildi. nefret ederim bizim cenaze evlerinden zaten. insanlar bütün hayatlıklarıyla midemi bulandırır. evin tüm mahalleri insanlarla dolmuş, içerden gelen mevlüt sesine fısıltılar, muhterem ölüye dair anılar, ortamda nezaketen bulunan bir kısım insan muhabbete dalmış "alex'i her türlü oynatırım hacı" diyor, birisi ağzının kenarından bir tebessüm kaçırıyor, toparlamaya çalışıyor sonra durumu, içli içli iç çekiyor "hey gidi ölümlü dünya, hısss", sesler, sesler... bir aymazlık uğultusu eşliğinde yarıp geçtim sofayı, üç beş tanıdığa başımla selam ederek.

- rahmetli sessiz adamdı, hatta bir gün...
- biz bununla bir keresinde maç ettiydik...
- o topa vurmayacan da hangine vurucan...
- son zaman iyice içine kapandıydı, kahveye de çıkmıyordu, allahım malum etti heralde...
- tövbe yarabbi, tövbe...

salona girdim. dayının göğsüne bıçağı yatırmışlar, koymuşlar bitişik odaya, komşulardan vantilatörler toplanmış, sergide merhum. yenge sakın sakın ağlıyor, yanında komşular, kolonyalar falan filan. malum işte. yanına gidip "başın sağolsun yenge" diyorum, "hoşgeldin oğlum, sen sağol" diyor. böyle durumlarda fazla uzatmayacaksın muhabbeti. başımı okşamasına izin verip ilerledim içeriye doğru ölüye bir göz atmak üzere.

pek halinden şikayetçi gibi durmuyor adam. olağandan açık renkte biraz işte, şimdi düşünüyorum da gülümser gibi bir ifade vardı çeneden tülbentle bağlı suratında. "madagaskar'da olsak maskını çıkarmıştık şimdi, o kadarı da hayvanlık be"

dedim. içimden. takriben yirmi saniye kadar bakıp, dua edermiş gibi yapıp çıktım odadan.

annem mutfakta sigara içiyordu, tuhaf bi vakar vardır bu kadında daimi, sanki kardeşi değil ölen. "n'aber anne?" dedim, "gördüğün gibi oğlum, n'olsun işte, gitti dayı" dedi. manasız bi üzüntü jesti yaptım, öptüm, karımı yanına bıraktım, çıktım evden hemen.

bişeyler yaparken, bişeyler düşünmedim hiç, sigarayı çıkardım zuladan, yaktım direk.

ii.

bahçede volta atarken baktım ufak tefek onüç ondördünde bir oğlan çocuğu bana doğru seyirtiyor. yön değiştirdim hemen, devam ettim adımlamaya. tam ikinci tura dönücem, bişeye çarptım. sıpa gelmiş dibime, alttan pis pis bakıyo yüzüme. japon işi korku filmi gibi olduk tezeker içinde iyi mi. babacan yapayım dedim kendimi:

- söyle gülüm, bişey mi lazım olmuş içerde?
- berke abi misin sen?
- evet.
- gel benle,

dedi tuttu elimden çekiştiriyor çocuk. dedim, tamam oğlum, oldun mu box office top ten. arka bahçeye kadar sürükledi beni herif, geldi hayvan damının önünde durdu. çürümüş ahşap kapının kanadı kulakları tırmalayan bir gıcırtyla açıldı, manzara şaşırtıcıydı: alçak tavanlı zaten mekan, ben de hayvan gibiyimdir, kafaya 25 derecelik bi açıcı verip süzmeye başladım mekanı. duvarda çivilere asılmış penseler, kargaburunlar, katlanır metre, kerpeten, boy sırasına göre dizilmiş lokma anahtar takımı, türlü nalburiye, duvarın hemen önünde bir tezgah meşe kalaslarından; rus pazarından alınma bir matkap, kaynak makinaları, elektrodlu, argon

da var (nerden buldun be adam), her çeşit ve ebat-
ta vida, somun, civata, el yapımı bir mengene, tes-
tere uçlarından bir 45 kesme aleti... damın küçük
penceresinden bir kablo sallanıyor içeri doğru, u-
cunu takip ettim, kendi elektrik panosunu yapmış
herif, ceryanı da tahta direktten almış yalnız çakal...
ve de orta yerde... üzerine gül deseni işlenmiş bir
çarşaf örtülmüş, hafiften kıvrımlarını belli eden
bir... şey.

– oğlum, burası nedir? sen kimsin?

– sabit kaşifoğlu'nun oğluyum ben, burası da
babamın atölyesi.

– sen benim yeğenim misin, mustafa sen mi-
sin lan? eşek kadar olmuşsun len keçi, üf batıyo be
bıyıklar, ehi ehi.

– bırak şimdi geyiği, acayip bişeyler oluyo,
konuya odaklan.

konuya odaklandım.

– ne yapıyorum ben burada?

– şu çekmecenin içinde bir not var sana. ba-
bam dedi ki "berke abini bul" dedi. "bana bişey o-
lursa" dedi. "bu yazdırdığım notu ona ulaştır, bun-
dan da kimseye bahsetme, vasiyetimdir" dedi.

salak salak baktım çocuğun yüzüne,

– neden seni seçti anlamadım ya, saf gibi du-
ruyon sen ya, bizim ali osman'a benziyon. notu al,
kapıyı çıkarken çekersin, ben kitlerim sonra, dedi
sümüklerini çeke çeke, donunu toplaya toplaya
gitti eşek herif.

çekmeceyi açtım, bir A4 ikiye katlanmış duru-
yor, açtım;

sevgili yeğenim berke,

*nasılsın oğlum? inşallah iyisindir, inşallah hanı-
mın da iyidir. annenden duyuyorum oğlum, okumuş a-*

dam olmuşsun. seninle iftihar ediyoruz. biz okuyamadık oğlum. babamgile okuyayım dedim bir kere öyle bir vurdu ki küreğin sapıyla sırtıma acısı bu kanser halimle dahi yerinde inan olsun. merak ettim, kurcaladım hayat boyu aletleri. kime anlatsam inandıramadım oğlum. bizim dereye pompa yapayım köye su getirelim dedim, sen ne anlayacaksın cahil dediler, mazot yaptım kendi çapımda, ticarete mi girdin cüce boyunla, bir karış aklınla düzenbaz dediler oğlum. ben derdimi kimseye diyemedim oğlum.

örtünün altındaki aletle 15 yıldır uğraşıyorum. bizim kaymakama şöforlük yaptydım bi vakit, taksinin motorunun resmi vardı torpido gözünde, aldım, allah affetsin, dedim ben bunu benzinsiz yaparım. ağzım yandıydı bir kere. kimseye demedim oğlum. sen okumuş adamsın. al bu aleti şehre götür, faydan olsun vatana.

alet fişsiz çalışıyor, pilsiz denedim o da oluyor, örtüyü kaldır, elini pervanenin önünde bir kere sallla, üç kere "allahümme lebbeyk" de bir kere besmele çek bir kere de "estee" de dizini vur yere alet çalışacak evladım.

gözlerinden öperim.
sabit mucit kaşifoğlu

örtüyü kaldırdım, alet ordaydı.

iii.

karımın yanında sessizce yerimi aldım taziye kalabalığıyla dolu odada, kulağına eğilip fısıldadım;

- bu sefer tamam kızım, yırttık.
- ne diyosun ya, bi duyan olacak.
- berke kaldıracı olsun bu, n’aber sabit dayı, tam oldun sabit sayı, pi oldun pi, mort, smrt⁽⁴⁾ evet evet, öyle olsun, berke olsun, ajansları aramak lazım, cemal’in cebi aldım mıydı, hande yener’li tانيتim yaptırısak, ne baktın hacı...

– şışşt, yavaş biraz ya, icat çıkarma şimdi, sırası mı yani?

bu karı da o müdüre vermiyorsa ben de n'olayım...

notlar:

(1) "...güneşin altında yeni olan hiçbir şey yoktur", anonim ibrani metni.

(2) "bu daha önce (peçeteme attırmadan) yapılmıştır...", bedri baykam'dan, sansürsüz hali.

(3) "vay basit mekanik aksam, hoş, nostalgik, süper!"

(4) hırvatça ölüm demekmiş, romain gary'den çarpıtım.

"deniz kestanesinin sindirim sistemini bilmediğim için lisede ikmale kaldım. ikmal sınavında deniz kestanesinin sindirim sistemi sorulmadığı için geçtim, daha sonra da hayatım boyunca deniz kestanesinin sindirim sistemi konusuyla hiç ilgilenmedim. halâ bilmem yuttuğunu nasıl sindirir o deniz kestanesi. ayrıca sindirse n'olur, sindirmese saat kaç?"

ferhan şensoy

"sinema seyircileri de bilir ki; insanların son nefeste itirafta bulunma ve sigarayı bırakma eğilimleri artar."

murat menteş

manuel uribe adındaki adamın tek bir isteği var: evlenirken iki ayağının üzerinde yürüyebilme. dün 43. yaş gününü kutlayan uribe tam 560 kilogram ağırlığında.

meksika'da yaşayan manuel dört senedir beraber olduğu kız arkadaşı claudia solis ile evlilik hazırlıkları yapıyor. fakat aşırı kiloları yüzünden ayağa kalkamayan ve yürüyemeyen uribe'nin bu arzusu için daha fazla kilo vermesi gerekiyor. bu hırsla yaklaşık 200 kilo vererek dünyanın en şişman adamı ünvanını kaybeden manuel bu durumdan oldukça mutlu. şimdi claudia-manuel çiftinin tek amacı bir an önce evlenerek hayatlarını sürdürebilmek. (13.06.2008 - vatan gazetesi)

14 haziran

bazen dayanamayacağımı hissediyorum. ama manuel'i böyle bir halde bırakıp gitmek de istemiyorum. biliyorum ki ben gidersem bu onun sonu olur. günde 6 ekmeğe indirmiştik, tekrar 8'e çıkarır, onu tanıyorum. bu depresyon ölümüne bile sebep olabilir. 560 kilo birinin ağladığını gördün mü sen hiç günlük? gözyaşları 2.5 litrelik bir kola şişesini dolduruyor. cilt doktoruma sordum. çok iyi geliyormuş. bazen ağladığında seviniyorum.

23 haziran

manuel'i seviyorum. onsuz yapamam. evlenmemiz için elinden geleni yapıyor. "düğün salonuna vinçle gelmek istemiyorum" diyor. "harmandalı oynayamam belki (çünkü dizleri üzerine çökmeye kalksa yıkılır) ama en azından ismail yk eşliğinde iki ileri bir geri adım oyununu oynayabilirim" diyor. 350 kiloya insem bunu başarabilirim diyor. yattığı yerde sırt üstü 120 şnav çekiyor hergün. bu onun özel tekniğiymiş. bir koşu bandı alıp tam yatağının üstüne astık. onunla da çalışıyor. bu çabası gözlerimi yaşartıyor.

11 temmuz

ondan bir çocuğum olsun istiyorum. mama yedirmek için işkence çekmek yok, aa uçak geliyor hadi aç ağzını uçak girsin gibi bayat numaralara gerek yok, babasına çekerse. tombik tombik gezer ortalıkta. hamileyken ona akrep nalan'dan şarkılar dinletirim. aslında bu dünya çok bozuldu. ama gene de insan kendini tutamıyor. kendisinden bir tane daha üretmek istiyor. çok fazla çocuğumuz olursa tatile nasıl gideceğiz? tamam buldum: amcamın şirketinden bir iş makinası kiralarız.

18 temmuz

manuel 3,5 kilo vermiş. bu çok iyi bir haber sevgili günlük. geriye kaldı 206,5 kilo. artık başladı ya devamı gelir. ne kaldı ki şunun şurasında? bu arada düğün hazırlıklarına başladım. manuel için 15 metre siyah kumaş ve 8 metre beyaz kumaş aldım. iyi bir terzi bulursam manuel'in smokini hazır demektir. elbisenin provaları biraz zor olacak gibi ama olsun. olmadı yattığı yerden kalıp çıkarırız.

6 ağustos

doktor, liposuction yöntemi uygulamanın iyi bir fikir olabileceğini söyledi. hem böylece ameliyat masrafını da çıkarmış olurmuşuz. "nasıl?" diye sordum. manuel'den çıkan yağlarla 450 kalıp iyi kalite sabun yapılabilirmiş. bu sabunlar için ölüp biten sosyetik kadınlar varmış. meğer insan yağı ile yapılan sabunlar yüzdeki kırıksıklığı önleyici etkiye sahipmiş. bunu öğrenince ameliyat fikri çok hoşuma gitti. doktora sordum: "acaba kendim için de birkaç sabun ayırabilir miyim?"

17 ağustos

manuel ameliyata ikna olmuyor. çok inatçı. "ben doğal yöntemlerle kilo vereceğim" diyor. "sen doğal mısın ki doğal yöntemlerle kilo vereceksin? şu haline bak insana bile benzemiyorsun hayvan herif, uyuz ayı, şişko patates!" diye bağırıyor içimden. ama kalbi kırılmasın diye su-

suyorum. bazen ona çok kızıyorum. yeteri kadar çaba göstermediğini, tıbbın yeni açılımlarını kabul etmediğini görmek beni deli ediyor. geçenlerde bütün bir tavuğu yuttuğunu gördüm. manuel'in midesi o kadar geniş ki; tavuk, içerde gıdaklamayı sürdürebiliyordu. sinirlerim çok bozuk sevgili günlük. gıdaklama konusunu sonra konuşalım.

22 eylül

onu her şeye rağmen seviyorum. ailemden gelen baskılara kulak tıkadım. herkes soruyor: "ne buluyorsun bu adamda?" diyorlar. bir kere çok geniş. ona yaslanınca ortopedik yatağa yatmış gibi oluyorum. ayrıca her şey bir yana, onun kalbi çok büyük. geçenlerde iki kilo bayram çikolatasını yemişti, ben eve gelip misafirlere ne ikram edeceğiz, diye kara kara düşünmeye başlayınca hepsini geri kustu çikolataların. zaten birçoğunu ambalajıyla yutmuş. benim için yaptı. ben üzülmeiyim diye... o benim biricik gergedanım.

5 ekim

sevgili günlük, seni çocuklarımız büyüyünce onlara okutacağım. nasıl bütün dostlarımdan onun için koptuğumu, bütün akrabalarımdan kendimi onun için soyutladığımı, dayımın beni yeğenlikten reddetmesine rağmen bunu umursamadığımı, her ay maaşımın yarısıyla ona bonibon aldığımı, smokinini dikmek için 6 terzinin geceli gündüzlü çalıştığını, banyodaki klozetin yetmemesi nedeniyle ona özel bir foseptik çukuru açtırdığımı... bütün bu romantik hatıraları okusunlar, bilsinler istiyorum. babalarının ne kadar gayretli bir insan olduğunu, kilo vermek uğruna onu ziyarete gelenlerin getirdiği nergis çiçeklerini yemeyi bıraktığını (ki söylediğine göre çok tatlıymış) ve yumurtaları kabuğuyla yutmamayı öğrendiğini (kabuktaki kolesterolün ne kadar yüksek olduğundan haberiniz var mı?) bunların hepsini görüp feyz alsınlar diye saklayacağım seni sevgili günlük. zaten dostum diyebileceğim bir tek manuel, sen ve manuel'in çorapları kaldı.

dünyanın en şişman adamı meksikalı manuel uribe, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı claudia solis ile dün evlendi.

6 yıl yataktan çıkamayan, ancak sıkı bir rejimden sonra kilo vermeyi başaran uribe, meksika'nın kuzeyindeki monterrey`de yapılan düğününde, nikah memurunun kendilerini karı-koca ilan etmesinden sonra ağladı. solis`in yardımıyla kilo vermeyi başaran uribe, 400`den fazla davetlinin katıldığı düğün töreninde de rejimini bozmadı. 2007`de guinness rekorlar kitabı`na 560 kilogram ağırlıkla dünyanın en şişman adamı olarak giren uribe, o tarihten bu yana 250 kilo verdi. uribe, şimdi de dünyanın en büyük kilo veren unvanını almak istiyor. (27.10.2008 - anadolu ajansı)

sabriyekerebic@gmail.com

“seni dünya büyük bir şekilde izliyor,
seni izlerken gülmekten gülüyoruz.”

mahmut tuncer

“ışık sestten daha hızlıdır.
bazı insanları, seslerini duyana kadar
ışıl ışıl görmemizin sebebi de bu değil midir?”

steven wright

“ ‘hayat nedir?’ diye soruyorsun.
‘bu havuç nedir?’ diye sormakla aynı şey.
havuç, havuçtur işte.
başka da bir şey bilmiyoruz.”

anton cehov

erkekler, kadınlar gibi kâğıt oynarsa

george s. kaufman

ingilizceden çev: edip üryanî

(olay john'un evinin salonunda geçmektedir. perde açıldığında yan odadan john girer. hemen sonra bir şey unuttuğunu fark edip açık olan kapıdan içeriye seslenir)

john: ...ve unutma herşeyin çok güzel servis edilmesini istiyorum. en iyi işlemeli çin tabaklarını kullanın. (tam kapıyı kapatacakken bir şey daha aklına gelir) saat tam onbirde puroları getirin, içeceklerde masanın sağ tarafına... o saatte oyunumuza ara veririz. (kapı çalar. bu arada john kısaca aynada kendine bakar, kravatını düzeltir) içeri gel. (bob girer) merhaba bob!

bob: merhaba john! erken geldim ki belki yemeği hazırlamana yardım ederim diye.

john: teşekkürler. herşey hazır. kek yaptım. aa, bu şapka yeni mi?

bob: neden? hatırlamıyor musun? bahar aylarında knox'tan aldığım şapka bu. beğendin mi?

john: çok güzel. bende nasıl duracağını çok merak ettim. (şapkayı alır. saçlarını geriye yatırdıktan sonra şapkayı yavaşça giyer. aynaya bakar. geri döner) ne düşünüyorsun?

bob: çok yakıştı. yüzünü de daha zayıf gösterdi. (masaya bakar) bu gece kimler oynuyor?

john: george ve marc.

bob: gerçekten mi? (oturur) söylesene, sence de george bugünlerde biraz daha yaşlı göstermiyor mu? ethel'le ilişkisi nasıl gidiyor? daha iyiler mi?

john: iyi değil.

bob: komik. onda ne buluyorsa... (kapı çalınır) içeri gel (george girer)

george: (şaşıırır çünkü en son görmek istediği kişi bob'tur) merhaba çocuklar!

john: merhaba george, vay vay vay...

bob: (kalkar) merhaba george. seni hiç bu kadar genç görmemiştim...

george: (büyük bir heyecanla) bakın ne oldu... yolda gelirken ed jennings'le karşılaştım ve ne de-

di tahmin edin? dedi ki; jim perkins ona demiş ki will harpers'ın karısı onu terk etmek üzereymiş.

bob: ciddi olamazsın! *(oturur)*

george: ne düşünüyorsunuz? *(heyecanı biraz azalmıştır. etrafına bakar)* salon çok güzel görünüyor john. değiştirmişsin öyle değil mi? müthiş güzel. ama sana bir önerim var: o masayı koyduğun yeri bir daha düşün bence. *(tekrar inceler)* ve şu sandalyeleri maviye boyatsan?

john: düz ve parlak bir döşemelik kumaş nasıl olur?

george: hoş olur. bu arada sana bir haberim var bob.

bob: nedir?

george: müjdem i isterim ama.

bob: aa, söylesene... cimrilik yapma.

george: pekala, frank williams dedi ki; geçen akşam yemeğinde çok hoş görünüyormuşsun.

bob: sevindim.

john: bebek nasıl george?

george: çok berbat. diş çıkarıyor. bu gece onu hemşireye bıraktım. böylece aylardır ilk defa dışarı çıkabildim. *(bir sandalyeye oturur)* başka kim geliyor?

john: sadece marc.

george: *(imalı)* aa, o mu? marc hakkında sizinle konuşmak istiyorum beyler. sizce de son zamanlarda şu flaman kadınla fazla görünmüyor mu ortalıkta?

bob: kesinlikle. dün baltimor'da o kadınla çay içiyormuş. kuzenim tom hennessey söyledi.

john: hangi kuzen bu?

bob: ralph wilson. hani şu sinirsel bir rahatsızlığı olan kızla evlenmişti... iki çocukları oldu.

george: hatırlasana bir tanesinde zeka geriliği vardı.

john: evet duydum. *(kapı çalınır)* gel marc *(marc girer)*

marc: herkese merhaba!

hepsi: merhaba marc!

marc: en son geldiğim için özür dilerim. ama yeni bir hizmetçi aldık da. bunun ne demek olduğunu bilirsiniz...

john: sorun değil. hey, yeleşin kesimini beğendim marc. beyler, sizce de güzel değil mi?

george: çok hoş. dön bir bakalım arkana. (*george ve john, marc'ın elbisesini kontrol ederler.*)

marc: evde diktirdim. terzi eve geliyordu. günlüğü sadece 4 dolar.

george: pardon ufak bir leke var. (*parmağını diliyle ıslatıp marc'ın yakasını ovalar*)

john ee, biraz poker oynayalım mı?

marc: (*oturur*) evet tabi. john senden bir bardak su rica edebilir miyim?

john: tabi ne demek marc.

marc: mutfağın nerede olduğunu gösterirsen kendim alabilirim.

john: aa, hayır ben hallederim. (*çıkarak bir an sessizlik. birbirlerine imalı imalı bakarlar. sessiz konuşmak için birbirlerine yaklaşırlar*)

marc: john pek iyi görünmüyor öyle değil mi?

bob: hayır. yüzündeki çizgileri gördün mü? artık daha fazla gizleyemiyor.

marc: gençliğinde çok yakışıklıydı.

george: sizin de gördüğünüz en kötü salon değil mi burası?

marc: (*masanın üzerindeki sigaralıktan bir puro alır ve diğerlerine gösterir. hepsi küçümseyen bakışlar atarlar*) on centlik... (*bir an sessizlik*) o suyu gerçekten kendim almak istemiştim. mutfağını görmek istiyordum. (*john, suyla birlikte geri gelir*) teşekkür ederim john. (*içer*)

john: yeteri kadar soğuk mu marc?

marc: (*olmadığını ima ederek*) tabi tabi... genelde buzu kendim koyarım içine. (*oturur*)

george: biz bu akşamüstü harika bir tatlı yedik.

bob: oo, neydi? artık yeni bir tatlı bulmak çok zor.

marc: öyle mi?

george: bir tür kuru erik ezmesiydi. başka özel birşeyi yoktu. aniden bastıran misafirler için.

bob: tarifini istiyorum.
marc: kaç yumurta?
john: tereyağını çok mu koyuyoruz?
george: hayır birazcık. size tarifi getireceğim.
salı öğleden sonra (*uzun bir sessizlik*)
bob: hazır mıyız?
john: hayır bir dakika. (*masanın örtüsünü değiştirir*) evet şimdi hazırız.
marc: (*coşkuyla*) bu harika john. nereden aldın?
john: saten kumaştan 10 metre aldım. macy'nin yerinden.
george: gerçekten mi? fiyatı nedir?
john: metresi 1.63 indirimdeydi. hemen bu kenar işlemlerini yaptım evde.
bob: çok tatlı.
marc: hey bakın ne olmuş, walter sharp paris'ten dönmüş.
george: dönmüş demek...
marc: evet. ve diyor ki; artık orada pantolon boyları daha uzunmuş.
george: gerçekten mi? (*uzun bir sessizlik*)
john: (*cips getirir ve yerine oturur*) nesine oynuyoruz?
bob: ne fark eder? 1 cent'le başlayalım?
george: kimin kazandığı önemli mi? (*bob'tan kart alır*)
marc: baksana, eddie parker'ı duydun mu?
john: hayır?
marc: şu zayıflama broşürlerindeki şeyleri denemiş. biliyorsunuz evlendikten sonra çok kilo almıştı.
george: tamı tamına 20 kilo.
marc: adama bazı tozlar göndermişler. o da onları kullanmaya başlamış, ve ne olmuş sizce?
george: ee? (*marc kulağına fısıldar*) deme?
john: ve bob: (*heyecanla*) ne olmuş, ne olmuş? (*george john'a, john da bob'a fısıldar. büyük heyecan*)
marc: kim dağıtıyor?
george: işte buradalar (*kartları dağıtır*)
marc: geç vakte kalmak istemiyorum. bütün gün alışverişteydim.

george: benim de yarın berberde randevum var. yeni bir model deneyeceğim.

bob: *(kartları alır)* kozlar kimde? papaz?

george: kim arttırıyor?

john: şu ufak komik şeyler sinek miydi?

marc: valenin değeri kaçtı?

john: hepsi aynı olsun.

bob: her birine birer cent.

george: baksanıza lord & taylor gece kostümlerinde indirime başlamış.

marc: sen ne kadar verdin takımına?

bob: 65, ama daha fazla eder. *(takım elbiseyle ilgili bir muhabbet başlar. john onları dinlemez)*

john: *(heyecanla)* beyler, beyler dinleyin! beyler!

hepsi: evet?

john: size bir şey söylemek istiyorum ama...

hepsi: nedir?

john: önce kimseye söylemeyeceğinize yemin edin. çünkü benim içim rahat etmez. kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim.

george: söylesene nedir?

marc: ee?

bob: evet?

john: sid heflin'le ilgili. şimdi kimseye söylemiyorsunuz değil mi? en azından benden duyduğunuzu söylemeyin!

hepsi: tamam.

john: şey öğrendim ki... bu gerçeği... duydum ki... o, şey olacakmış... *(gözleriyle anlatır)*

marc: inanmıyorum!

bob: ne demek istedin?

george: ne zaman?

john: nisan ayında.

marc: nisan... *(hepsi parmaklarıyla dörde kadar sayar)*

george: ne demek istiyorsun yani?

john: kesinlikle tam düşündüğünüz gibi... ocağın sonunda evlenmişlerdi. *(hepsi birden ellerini kahretsin anlamında savururlar ve konuşmaya devam ederler)*

perde

ölüm ve lokum

hayri vaka

kapının çarpılış sesiyle uyandım. uyanmamla birlikte bütün eklemlerimde, kaslarımda, beynimde, karnımda, östaki borumda ve aşil tendonumda o dayanılmaz ağrıyı hissettim. ateş gibi yanıyordum. duyduğum acı, organlarımdan süzülerek göğsümde toplanıyor, nefesimi tikiyordu. sanırım ölüm böyle bir şeydi. çocukların okul servisine koşturmalarından sonra karım da her zamanki gibi kapıyı çarparak az önce evden çıkmış, ben yapayalnız kalmıştım. bana evhamlı diyorlardı, hastalık hastası diyorlardı ama sonunda ölüyordum işte. hem de yalnız başıma. bu ölümcül hastalık beni herkesin evden çıktığı bir anda yakalamıştı. yüce rabbim benim yapayalnız ölmemi istemişti. hiçbir yerimi hareket ettiremedim bir süre. ensemden ayak uçlarıma kadar her yerime kaynar sular dökülüyordu sanki. çaresiz kaderime razı olacak ve olabildiğince metanetle karşılayacaktım öbür tarafa olan yolculuğumu.

gözümü bir an kapattım ve karanlığın ucunda bir ışık gördüm. ışığa doğru dikkatle baktığımda yanında bir ayna fark ettim ışığın. gözlerimi açtım. banyonun ışığı açık kalmıştı. yattığım yerden koridorun karşı tarafındaki banyoyu görebiliyordum. ölmek üzere olan bir insan banyonun ışığını düşünemezdi ancak geride kalanlara yüklü bir elektrik faturası miras bırakmak, sorumluluğunun bilincinde olan bir aile babasına yakışmazdı. alev alev yanan ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. sanki uyrken sekizinci kattan aşağı düşmüşüm de sonra parçalarımı yerden toplayıp beni buraya geri yatırmışlardı. bütün kemiklerim kırılmış gibi hissediyordum. yattığım yerde doğrulmam iki dakika sürdü. dayanılmaz acılar çekiyordum. ölüme banyoya giden koridorda koşacaktım herhalde. ama şu ışığı kapatmadan ölürsem gözüm açık gidecekti. ayağa kalkamadım, yarı yolu emekleyerek geçtim. sonra duvara tutuna tutuna kalktım, elek-

trik anahtarına uzandım ve son gücümle bastım. artık huzurla ölebilirdim. derken telefon çaldı. banyo ile ev telefonu arasındaki mesafe üç metreydi. açmaya karar verdim. sorumlu bir aile babası onu arayanları yüzüstü bırakarak ölmemeliydi.

– alo ... ihh...

– alo ih mı? neredesin oğlum? patron geldi sen yoksun.

– bugün işe gelemeyeceğim... ihhh... artık hiç gelemeyeceğim.

– ne diyorsun? haa, anladım dün gece fener mağlup oldu ya. yoksa iddiaya mı girdin? olum fener için iddiaya girilir mi? dedim ben sana kaybeder diye. neyse uzatma da çabuk gel. patron dolaşıyor.

– gelemeyeceğim patrona selam söyle... ihh...

– arkadaşım, ayak yapma bana, fenerin derdi seni mi gerdi? boş ver yahu onlar trilyonlar alıyorlar sen orda ağlıyorsun. bırak da onlar ağlasın.

– ölüyorum...

– ölmezsin oğlum amma yaptın ha... gören de fanatik sanacak.

– ihh...

– hadi hadi, bak beni çok oyalama. patron da sinirli gibi...

– ihh... her yerim...

– her yer karanlık mı? tabi oğlum küme düşmeme mücadelesi veriyorsunuz. hahaha... hadi kapatıyorum...

– durr...ölüyo...

kapatmıştı. zaten yarım olan aklını fenerbahçe ile bozmuş arkadaşım niha'tı bu. ben ölüyovum diyovum adam aziz yıldırım diyovdu. sürünerek yatağıma geri döndüm. annem, babam, karım, çocuklarım melisa ile bernard gözlerimin önüne geldi. kayınbabamın "senin adın cemil karının adı mecbure, oğlunun adı nasıl bernard oluyor dümbük adam!" deyişi ve karımla evlendiğim gün... yani anlayacağınız her şey gözümün önünden bir dvd gibi geçiyordu. ölen insanlara olan şeylerdi

bunlar. ayaklarım da uyuşmaya başladığında bu hayata veda etmem gerektiğini, son duam için hat-taki meleklerin bana kontör yolladığını anlamış-tım. veda demişken bir veda mektubu, bir nevi vasiyet yazmam gerektiğini düşündüm. mecbure 'nin komşulara "hiçbir şey söylemeden öylece ölü-vermiş" demesine gönlüm razı değildi. yerde yu-varlanarak kalem aradım. kağıdı da taa salondan buldum. başım çatlayacak gibi ağrıyor, midem fer-yat ediyordu. bunlar, muhtemelen bütün organla-rımın ruhsatlarının iptal edilip mühürlenmeden önceki son çılgınlarıydı. bedenimin son kullanma tarihi dolmuştu. halının üzerinde şu satırları yaz-dım:

*sevgili hayat arkadaşım ve biricik çocuklarım,
gördüğünüz gibi öldüm. amansız bir hastalığın
pençesine düşmüşüm, nihayet bu sabah emaneti teslim
ettim. umarım cesedim kokmadan eve gelmişsinizdir.
mecbure n'olur çok ağlama... göz altı torbaların çok şi-
şiyor o zaman, çirkin oluyorsun. çocuklar siz de ödev-
lerinizi bitirmeden yas tutmaya başlamayın sakın. bera-
ber iyi kötü günlerimiz oldu. size kooperatif borçlarım
ve bir toros steysin'dan başka bir şey bırakmadığım
için beni affedin. umarım iyi bir baba iyi bir eş olabilmi-
şimdir. gerçi hamsi buğulamayı iyi yapamıyor, çocukla-
rın matematik ödevlerine yardımcı olamıyordum ama
olsun. en azından pijamamı hep kendim giydim.
öbür tarafta sizi bekliyor olacağım. gecikmeyin.
cemil.*

mektubu yazmam iki saat sürdü, halının üze-rinde yazdığım için harflerin noktalarını koyarken kağıt hep delik deşik oldu. bu arada mektubun ya-rısında tükenmez kalem tükendiğinden bakkala gidip yeni bir kalem almam gerekti. gitmişken bi-raz tuvalet kağıdı, iki kilo elma ve bir tane de bu-laşık deterjanı aldım.

tam mektubu hiçbir zaman dolmayan bozuk para kasesinin önüne koyuyordum ki kapı çaldı. öğleden önce ölmeyi planlarken saat onbir buçuk olmuştu bile. terliklerimi sürüye sürüye kapıyı aç-

tım. sekiz-dokuz yaşlarında sarışın bir oğlan elleri arkasında bir o yana bir bu yana sallanarak dikiliyordu karşımda:

– şey, amca... annem, varsa bir bardak toz şeker rica ediyor.

– vardır herhalde bakayım ama bardak nerede?

– annem dedi ki; toz şekeri olanın bardağı da vardır dedi. sen bir zahmet bardağa koy da ver.

velede bak duble istek yapıyor diyerek ağır adımlarla mutfağa gittim. bir su bardağının içine toz şekeri doldurup geldim.

– amca, annem bir fincan da kahve istiyor.

– demin söyleseydin ya.

– ama şimdi söyledi cepten.

– senin cep telefonun mu var?

– tabi ne sandın, diyerek seksenbeş megapiksel kameralı cep telefonunu burnuma soktu.

– fincanım da olduğunu varsayıyorsun değil mi?

– evet amca çabuk öğreniyorsun.

gerisin geri mutfağa gidip kahveyi aldım. gelirken terliğimin tekini yolda bıraktım ve geri dönmeye üşendiğim için tek terlikle çıktım kapıya.

– ama amca, annem pişmiş istiyor.

– neyi?

– kahveyi.

– şimdi sıçarım bacağına ha!

– şaka şaka... kızma amca şaka... ama senin terliğinin teki yok. oo ölmüşsün sen, diyerek fırlayıp merdivenlerde kayboldu.

arkasından “bir teşekkür etseydin” diye seslendim. ama çocuk haklıydı, ölümlere teşekkür edilmezdi, hele ölmek üzere olan tek terlikli enayilere hiç...

terliğimin kaldığı yerden almadan yatağa uzandım. ölmeye hazırdım. baş ağrım biraz azalmış olmasına rağmen dizlerim, dirseklerim ve belim halâ yanıyordu. ölüm benden vazgeçmemişti... ölüm çanları çalmaya devam ediyordu.

cep telefonum çaldı.

– alo, buyurun cenaze evi.

– ne evi? neredesin cemil?

– evdeyim, ölüyorum...

– aa, hasta mı oldun?

– ölüyorum mecbure... ihh...

– ya onu bunu bırak da, ne diyeceğim dinle: bugün telefon faturasının son günü.

– ihh...

– bir ödeyiver sana zahmet madem evdesin. ha bak çıkmışken bir tane orta boy balkabağı al. tam mevsimi. kabak tatlısı yapacağım...

– mecbure ölüyorum...

– ölmezsin yahu... bir nane limon iç...aa, fener yenildi diye mi yoksa? yıpratma kendini bu kadar...

– mec...

mecbure çoktan kapatmıştı. yattığım yerde beni terk etmek üzere olan beynimle düşündüm. sorumlu bir aile babası olarak telefon faturasını ödemedemden hatta kabağın bu kadar mevsimiyken kabak almadan göçüp gitmemeliydim. çok günahtı.

pijamalarımın üstüne yağmurluğumu giyip çıktım. zaten caddenin arka tarafında olan eve yakın birkaç banka şubesi vardı. giderken sokaktaki manavdan kabağı aldım. misyonumun yarısı tamamdı. bankaya girdim, sıra numaramı alıp beklemeye başladım. hasta ve yaşlı bakışlarıma rağmen bekleme koltuklarında oturan hiç kimse bana yer vermemişti. çaresiz kabağı yere bırakarak kolonlardan birine sırtımı dayadım. başımdaki ağrı geçmişti. midemin ağrısı da azalmıştı. ama belim fenaydı. içeride yangın vardı sanki.

bana sıra gelmesine iki kişi kalmıştı ki kapıdan içeri eli silahlı bir genç girdi. bu bir soygunmuş. "allahım dedim, demek ki yatağında almayacak-sın canımı. kısmet burayaymış" herkes yere yattı. büyük bir panik başladı. kadınlar salya sümük ağlıyordu. korkudan bayılan iki kişi gördüm. genç

adam bana baktı “sen neden yatmıyorsun?” gibilerden.

— ya benim belim çok ağrıyor, eğilemem şimdi, dedim. nasıl olsa ölecektim. cesaret değil umursamazlıktı bu.

— yat lan sen de! diye bağırdı hırsız adayı.

tam bu sırada veznedeki adam:

— para burada, al ve git... lütfen bizi öldürme, dedi ve ağlamaya başladı.

hırsız adayı yanıma geldi. silahı burnuma dayadı:

— yat yere! dedi.

inatçıydı herif. beni yatırmadan bankayı soyamayacaktı.

— tamam, dedim tıslayarak.

ben tam eğiliyorken içeri dalan bir polis:

— ellerini kaldır teslim ol! diye bağırdı. hırsız, polise doğru dönünce yerdeki kabağı alıp kafasına çaldım. adam yere yığıldı. bir alkış koştum. şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. bu enerji de nereden çıkmıştı? polis beni tebrik etmeye gelirken hızla gişelerden birine yöneldim. korkudan halâ yerden kalkmamış olan kızcağıza bankodan kafamı uzattım:

— afedersiniz... lütfen, bir an önce faturayı yatırmalıyım, işim var.

polis:

— bırak şimdi faturayı, hayatımızı kurtardın, diye araya girdi.

— önce fatura, sonra da ölmem lazım.

şaşkın bakışlar arasında faturayı ödedikten sonra çatlamış kabakla birlikte eve yollandım.

ölümle aramda bir gurur savaşı başlamıştı. sanki vazgeçer gibiydi. hayır, vazgeçemezdi. her şey kuralına göre olmalıydı. bir kamyon tekerleği altında ya da bir bayram kutlaması sırasında havai fişekler arasında ölmek istemiyordum. yatağında başlayan şey yatağında bitmeliydi.

beş dakika sonra odamda uzanıyordum. gözlerimi kapattım. ellerimi göğsümde kavuşturdum. en güzel ölüm pozisyonuydu bu. sonra vazgeçip iki yana saldı. sonra karnımın üzerinde kenetledim. karar veremiyordum. tekrar göğsümde kavuşturdum ellerimi. biraz aşağı kaydurdum. bu sefer de rahat edemedim. böyle ellerimle mücadele ederken dış kapının anahtarla açılma sesini duydum.

– cemiil, diye seslendi içeriden karım. ben geldim cemil. yatak odasına girdi. cemil iyi misin canım? cep telefonunu kaç kere çaldırdım cevap vermedin. hastayım diyordun, merak ettim. izin alıp geldim.

– ihh, diye yanıtladım.

– cemil iyi misin?

– ihh... ihh...

–cemil bak sana ne aldım... seversin, diyerek elindeki kutuyu yavaşça yatağa attı.

gözlerim kapalı vaziyette elimle yokladım. kutunun üzerindeki elips şeklinde jelatinli bölümden içinde ne olduğu hissedilebiliyordu. yumuşak bir şeylerdi. gözlerimi açtım: fıstıklı lokum! bu hayatta en sevdiğim şeydi. hemen kalkıp karımın boynuna sarıldım. ne başım ağrıyor, ne midem bulanıyor ne de belim sancıyordu artık. ölmüyordum. sonra da ölebilirdim. yaşamak ne güzel şeydi. ben sevinçten zıplarken mutfağa giden karım konuşmaya başladı:

– hani sen hastaydın?... ben anlamadım... neyse mandalina da aldım. iyi gelir, c vitamini... aa, cemil... allah cezanı versin, çatlak kabağı kaka-lamışlar sana... e be cemil, görmüyor musun kos-koca şeyi!... ama senden bir şey isteyende kabahat... her işi kendin yapacaksın en iyisi... ah siz erkekler, bir şeyi de kendiniz becerseniz... yahu kabağı alırken insan bakar altına üstüne... yapılır mı bu... ömrüm çürüdü vallahi... hiç mi acımıyorsunuz bana?... hem çalışıyorum hem de ev işlerini yapmak zorundayım... bir an durup dinlenmeden yaşıyorum...

veda mektubunu yırtıp kutunun içinde birbirine yapışmış üç lokumun hepsini ağızıma attım.

İncegör Salsa

Adem Celep

İncegör Salsa bunaltıcı düşlerden uyandığında, yatağında bir ortam oğlanına dönüşmüş olarak buldu kendini. Ayağa kalktı, aynaya doğru yürüdü.. Tanrım, aynada tanımadığı bir adam ona bakıyordu. Aynadaki adam ilk bakışmadan sonra geriye doğru yalpaladı ve yere düştü. Salsa, o zaman anladı ki, aynadaki adam kendisiydi. Bir süre korku içinde bakındı çevresine. Cesaretini topladığında tekrar aynaya yöneldi. Saçları ortada birleştirilmiş, Dubai'nin meşhur Burj-Al-Arab kulesine benzemişti. Burj-Al-Arab'dan tek farkı depreme daha dayanıklı olmasıydı. Çünkü saçını eski haline geri getirmek için uğraştığında elleri çizilmiş, yer yer kan sızmıştı. Adeta çimentoyla sertleştirilmişti o saçlar. Göğüs kıllarını tüm iğrençliğiyle sergileyen pembe bir gömlek giymişti. Üstelik üstten üç düğmesi de açıktı. Dekoltesi Pınar Altuğ'un dekoltelelerinden daha cesurdu.. Boynunda bir ipe dizilmiş golf topu büyüklüğünde siyah boncuklardan yapılmış bir kolye vardı. Her ayrıntıda daha fazla iğreniyordu kendinden. Derin göğüs dekoltesinin başladığı yere takılmış bir gözlük çarptı gözüne. Kafasından daha büyük görünen gözlüğü aldı, yüzüne yerleştirdi. Gözlüğü taktığı an ruhu çekilmeye, gözleri kararmaya başladı. Duvarlar üzerine geliyor, ciğerleri oksijeni reddedip azot'a boğuluyordu. O an kaynağını kestiremediği bir ses duydu. Ses, 'dışarı çık, kızları bul ve yok et' diyordu. Nefsi, nefesi ile amansız bir kavgaya tutuşmuştu. Sese itaat etmeyi reddettikçe nefes alması güçleşiyordu. Bu savaşın galibi nefesi oldu, böyle başladı Salsa'nın macerası. Zerdüşt böyle buyurmuştu. (Zerdüşt'ü daha sonra jöle markası olarak hatırlayacaktı Salsa.)

Salsa, pısrık bir çocuk, utangaç bir ergen olarak geçirmişti dönüşümünden önceki hayatını. Sürekli kitap okur, bazen sinemaya gider, bazen de kendi kendine kısa öyküler yazardı. Ama artık sev-

gilisini koluna takıp Bebek'te üç beş tur atacak, olmadı bir de sinema yapacaktı. Çünkü zamansız gelen dönüşüm, ondan bunu istiyordu. Karıncayı incitmekten çekinirdi Salsa. Lise çağlarında yanlışlıkla üzerine tükürdüğü bir karıncanın çırpınısını fark edip onu boğulmaktan kurtarmasıyla övünürdü hep. Bunu övünerek anlatırdı, fakat onu takdirle dinleyen birisi olmamıştı hiç. Bir keresinde de kör bir otomobilin koluna girip karşıdan karşıya geçirmişti. (En azından o öyle anlatıyordu. Biz inanmadık.) Salsa, her zaman utangaç, naif, yer yer ağlak bir insan olmuştu. İçkinin herhangi bir türünün tadını bilmezdi. Şişenin kapağını açmadan, direkt şişesini yutardı çeşitli alkolü. Çünkü annesi ona içki içmemesini tembihlemişti. Salsa, annesinin kurallarına asla karşı gelmezdi. Lise hayatını sabah uyumaya başlayıp çıkış zilinde uyanan çocuk olarak geçirmişti. İkinci teneffüs kantine iner, bir poğaça yer, sonra tekrar sırasına oturup uyumaya başlardı. Okul onu cezbetmiyordu. Bambaşka hayalleri vardı Salsa'nın. Büyük bir yazar olacak, kitaplar yazacaktı. Bu hayalperestliği ve saflığı ona arkadaş kazandıramamıştı. Aksine onu toplumun dışına itmiş, bir manyak olarak addedilmesine neden olmuştu. Bu haliyle seviyordu hayatı. Yalnızlık onun için bulunmaz nimet, eşsiz bir dosttu. Tek dostu yalnızlığıydı belki, ama gerçek bir dosttu. Hiç kız arkadaşı olmamıştı. Kızlarla arası pek iyi değildi zaten. Tanıdığı tüm kızlar samimiyet denen kavramdan yoksun, makyaj yapmadıkları zamanlarda Salsa'dan daha çirkin olan (ki Salsa da dünya güzeli değildi) boş insanlardı. Hayatta kalmaları bir makyaj setine bağlı olan, iki kelimeyi bir araya getiremeyen, getirse bile bir araya getirdiği kelimeleri birbirinden ayıramayan kızlar.. Hep itici gelmişti Salsa'ya. Asla yakın olmamıştı herhangi birine.

Geçmiş ile ilgili düşüncelerden sıyrılan Salsa, aynaya tekrar baktı. Yüzünü tamamen kaplayan ray-ban gözlükler, sağı solu delinmiş, deliklerinden bacak kıllarının görüldüğü açık renk bir jean

(Amerikan şalvarı), annesinden aşırıp koluna spontane bağladığı çamaşır ipi (Amerikan rüyası), golf topu büyüklüğünde boncukları olan kolyesi, ortada birleştirilmiş depreme dayanıklı saçları, ras- ta atılmış göğüs kılları ve bağı açık pembe göm- leği ile tam bir ortam oğlanı olmuştu. Mıknatıslı bir küpe de almıştı, ama evden çıkınca takacaktı. Zira babası görse suratının ortasına tekme atar, hır- sını alamaz kulağının arkasını yalardı. Egosunu şi- şirmesini, kendini nimetten saymasını emretmişti gizemli ses ona. O da bu emre itaat etmiş, aynada- ki yansımaya bakarken 'kendimi doğurasım var' demişti. Ve kollarını iki yana açarak düzensiz a- dımlarla yürümeye başladı. Kapıdan çıktı, kalaba- lığa karıştı. Hemen bir sevgili bulmalıydı. Sevgili bulamazsa ölecek hastalığına tutulmuş gibiydi a- deta. Önünden geçen her dişinin arkasından bakı- yor, beğendiklerine laf atıyordu. 'Hepsi senin mi yavrum?' dedi birisine, 'hav' diye geldi cevap. Sal- sa işi abartmış, dişi bir köpeğe sarkmıştı. Köşeden köpeğin erkeği son sürat üzerine doğru koşarken 'ananssk' diyerek koşmaya başladı.

Salsa, yeni hayatına çabuk alışmıştı. Kendisi gibi giyinen, kendisi gibi gülen, kendisi gibi boş ar- kadaşlar edinmişti. Cebindeki üç kuruş paraya al- dırmadan Starbucks senin, Gloria Jean's benim do- laşıyordu. Gloria Jean's e ilk gittiğinde garsona pantolon almak istediğini söylemiş, kafeye rezil et- mişti kendini. Fakat o pişkindi. 'Hehehe, espri yav' diyerek anlatmıştı meramını kafedekilere. Salsa benliğinin kontrolünü tamamen gizemli sese bırak- mıştı. Sabahtan akşama kadar sokaklarda geziyor, kızlara laf atıyor, sağa sola para saçıyor, alçaldıkça alçalıyordu. Daha önce hiç bu kadar arkadaşı bir a- rada görmemişti. Evet, bir sürü arkadaşı vardı, en az onun kadar alçalmış olan arkadaşları. Bomboş bir hayatı, boş bir deliğe girip en fazla 5 dakika içe- ride kalmak için yaşıyorlardı. Onlar kaybedenlerdi ve ne acıdır ki, onlar bunun farkına asla varamaya- caktı. Salsa'nın net 4, brüt 5,5 adet sevgilisi ol- muştı. (Bir tanesi 120 kiloydu) Günler su gibi geçi-

yor, Nihat Doğan önlenemez çıkışına devam ediyordu. Salsa kendini iyice kaptırmıştı artık rolüne, tekrar 'birey' olabileceğine ihtimal vermiyordu. Abuk esprilere saatlerce gülüyor, abuk espri yapıp saatlerce güldürüyordu. Saatler geri alındığında esprilerine gülme süreleri azaldığı için üç arkadaşıyla kavga etti ve onlarla yollarını ayırdı. 'Okul bahane kızlar şahane yaaa' diye gezmeye başlamıştı kampüste. Güzel bulmadığı kızlara aptalca isimler takıyor, kızların ona duyduğu nefretle besleniyordu. Ezilen bir kız gören başka bir kız da otomatikman Salsa'nın tarafına geçiyor, o da gülmeye başlıyordu. Çünkü onun doğası buydu. En güzel hep kendisiydi. Salsa gibiler o tip kızların, o tip kızlar Salsa gibilerin hayatını mahvediyorlardı ve hiçbiri ne yaptıklarını bilmiyorlardı.

Salsa bir gün sevgili sayısını arttırmak amacıyla kız avına çıkmıştı. Yine çevrede gördüklerine sarkıyor, çoğu zaman sert tepki görüyordu. Yumuşak tepki gösterildiği zaman Salsa da yumuşuyor, 'n'olmuş ayol' moduna giriyordu. (Yalan söyledim, girmiyordu.) Çıktığı avın pek verimli geçmediğini gören Salsa şaşırılmıştı. 'Modan geçiyor' dedi gizemli ses. 'Hani nerede?' diye etrafına bakındı Salsa. 'Lan gerizekalı' dedi gizemli ses, 'modan insan değil. Moda, trend anlamında moda. -n de iyelik eki.' 'Akıllı konuş, alırım aklını' dedi Salsa. Aralarında ufak çaplı bir tartışma yaşansa da, sorunu çabuk çözdüler. Modasının geçtiğine ikna olan Salsa, revizyona girmeye karar verdi. Asabiyet dozunu biraz daha yükseltecek, espri dozajını asgariye çekecek, kovalanmak için kaçacaktı. Gitgide televizyona benziyordu Salsa. Renk ayarını yükseltip alçaltır gibi asabiyet azalt, espri çıkart.. Buna can mı dayanırdı? Ama o yine de denileni yaptı, yavaşlık dozunu biraz daha indirdi. Artık kızlara laf atmıyor, sadece bakıyordu. Bu bakışlardan etkilenen kişiliği tam oturmamış (=manyak) birkaç kız bir süre sonra 'çuf çuf' sesleri çıkarmaya başladı. Tren olduklarını sanıyorlardı. Bu durumda Salsa öküz oluyordu. Hatta öküzöğlüöküz oluyordu. Zi-

ra Salsa'nın babası da bunaltıcı düşlerinden uyan-
dığında kendini bir öküze dönüşmüş olarak bul-
muştu birkaç hafta önce. Yakınlarını bir bir kaybe-
den annesi de bunaltıcı düşlerinden hiç uyanama-
mıştı. Bir süre sonra şehir sakinleri uyumaya kor-
kar oldu.

Çevresinde bunlar olurken Salsa kendini iyice
kaybetmişti. Her akşam içki içiyor, sokaktan bul-
duğu bir kızla yatıyor, sonra tekrar içki içiyor, son-
ra tekrar yatıyordu.. Hayatını bu tempoyla ne ka-
dar sürdürebileceğinden emin değildi. Zaten emin
olmak gibi bir niyeti de yoktu.'Boşver kanka, gel
iki tek atalım, hayat fani, dünya boş, vur mala coş'
diye bir teklif sunmuştu bana geçen, oradan biliyo-
rum. Reddettim tabii. Neyse, Salsa, bir sabah bu-
naltıcı düşlerinden uyandığında kendini bir böceğe
dönüşmüş olarak bulan Gregor Samsa'yı yolda
görmüş 'mınırzınısktmin böceği' diyerek ezmişti
Samsa'yı. Karınca incitmeyen Salsa, Samsa ezer ol-
muştu... Bir gece yüksek miktar alkol aldı, arka-
daşlarının daveti üzerine arkadaşı Hamdi'nin ba-
basından ödünÇaldığı arabaya binip şehir turu at-
maya çıktı. Arabayı kullanan Hamdi de alkol-
lüydü, bu onların son gecesiydi. Salsa, arkadaşı
Tankut'la bir iddia'ya girdi. 'Ön camı kafa atarak
kırırım lan' diye iddia ediyordu, Tankut ise
aksini.. Salsa denedi, başaramadı.. Salsa'nın etrafa
saçılan kanı Hamdi'nin görüşünü engelledi ve ara-
ba huzur içinde tren seyretmekte olan Salsa'nın ba-
basına çarparak durabildi. Arabadan sağ kurtulan
olmamıştı.. Ama trenden sağ kurtulan baya vardı.
Takdir edersin ki, trendeki neden ölsün?

Salsa'nın acı sonu böyle geldi aziz dostlarım.
Salsa neden böyle bir dönüşüm geçirmişti? Çevre-
sindeki ortam oğlanlarına olan gizli özentisi miy-
di,yoksa takdir-i ilahi mi? Bunu asla bilemeyece-
ğiz.. Ama bildiğimiz bir şey var ki; Salsa ve Salsa
gibiler, boş yaşar, boş ölürlər. 'Vaay hayatını yaşı-
yo lan, karı, kız...' dediğimiz adamlar, bunların
hangisi gerçekten 'yaşıyor'? Bu memleketin Sal-

sa'sı bitmez dostlarım. Arjantin'in biter, bu memleketin bitmez. Yeni Salsa'lar yetişmesin!

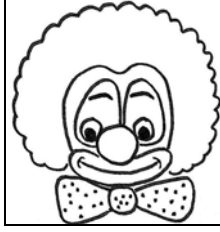
Ha bu arada, gizemli ses, Seda Sayan dahil olmak üzere neredeyse tüm televizyon dünyasına bir dönem dublaj yapmış olan (halâ yapmakta olan) Umut Tabak'mış. 'Salsa'ya ne garezin vardı?' diye sorduğumuzda Polat Alemdar sesi ile 'hayaat beni neden yoruyosuun' dedi. Hipnotize olmuş...

acelepsi@gmail.com

"bir mülâkatta ikna kabiliyetimin iyi olup olmadığını sormuşlardı.
ikna kabiliyetimin çok iyi olduğunu söyledim...
gerçekten iyidir ama... valla...
harbiden iyidir... yemin ederim..."
hayri vaka

"geleceği düşünürken hüznümlendim.
sonra düşünmeyi bıraktım ve biraz marmelat yaptım. portakalları dilimlemenin ve yerleri silmenin insanı keyiflendirmesi çok şaşırtıcı."
d.h. lawrence

"benim bir ikiz kardeşim vardı. o kadar birbirimize benzerdik ki boynumuza taktıkları bir kurdelayla birimizi diğerinden güç bela ayırabilirlerdi.
bir sabah, yıkanırken kurdelerimizi çıkardık. birimiz boğuldu. hangimizin boğulduğu hiçbir zaman anlayamadı."
mark twain

dokuz kasım şiiri
can sever

sesil'e...

yazın cesedi yok
sonbahar taze ölü
ruhun matemi kasımda gömülü

eylül dokuz doğurdu
dokuz oğlan ekimde saklı
sonbahar çok sevdi kasımda intiharı

son ile baharın arası açık
sahipsiz kaldı çocuk sevgi
mevsim yalnızlığı kasımın sebebi

şiir de olmasa zaman kasımdan geçmeyecek
öyleyse eğlen,
oyuna çağır bütün kızları!
nasılsa kasım,
kaldırır bu kötü şakayı...

1,5 YTL